

Entrevista al postulador de la causa d'Isidoro Zorzano

Mons. José Luis Gutiérrez
Gómez, postulador de la causa
d'Isidoro Zorzano, respon a cinc
preguntes que se li van
plantejar en ocasió de la
promulgació del decret sobre
l'heroïcitat de les virtuts
d'Isidoro.

22/12/2016

1. Qui va ser Isidoro Zorzano?

Isidoro Zorzano va ser un enginyer que va viure exemplarment la diligència en la feina, la lleialtat i l'esperit de servei amb els seus col·laboradors, l'amor a la justícia en la promoció d'iniciatives en favor dels més necessitats, la fe i la caritat en la seva conducta cristiana. Els qui el van conèixer en recorden l'ànim serè en qualsevol circumstància i l'equanimitat, l'optimisme i el tarannà molt reflexiu que tenia. Transmetia pau i tranquil·litat: un testimoni explica que en els anys d'universitat els seus companys «solien acudir a ell com a pacificador i amigable componedor en les discussions que acostumaven a tenir».

Va néixer el 13 de setembre del 1902 a Buenos Aires (l'Argentina), de pares espanyols. El 1905 la família es va traslladar a Espanya, on Isidoro va obtenir el títol d'enginyer industrial. Va treballar a la

Companyia de Ferrocarrils, primer a Màlaga i després a Madrid. Va ser, a més, professor de l'Escola Industrial de Màlaga. El 1930 es va trobar a Madrid amb sant Josepmaria Escrivà, antic company de batxillerat, i, després d'una llarga conversa amb ell, va demanar de formar part de l'Opus Dei, que s'havia fundat el 1928. Va trobar en aquest camí de l'Església la possibilitat de realitzar el desig de lliurar-se a Déu al mig del món.

Amb la seva fidelitat, va ser sempre un suport per al fundador de l'Opus Dei, en els anys difícils de la Guerra Civil espanyola (1936-1939) i en el desenvolupament de les obres apostòliques a començaments dels anys quaranta. El gener del 1943 li van diagnosticar una limfogranulomatosi maligna. Va ser una malaltia molt dolorosa, que havia començat mesos enrere i que va suportar amb fortalesa i

abandonament en la voluntat de Déu. Va morir amb fama de santedat el 15 de juliol d'aquell mateix any, a l'edat de quaranta anys. Un dels seus col·legues a les oficines dels ferrocarrils a Madrid recorda: «Era freqüent entre nosaltres, quan parlàvem d'uns caps i altres, dir: “El senyor Isidoro és un sant”». Una altra persona que va treballar amb ell va declarar: «Hem sentit extraordinàriament la seva pèrdua, perquè, pel fet de quedar-nos sense ell, és corrent entre nosaltres dir que va ser per a nosaltres com quedar-nos sense pare».

2. El papa Francesc ha aprovat que es publiqui un decret sobre les virtuts que Isidoro va viure en grau heroic. Podria parlar-nos d'algunes d'aquestes virtuts?

D'Isidoro en destacaria la perseverança en l'ordinari, que implica lleialtat: va complir fins a

l'últim dia de vida els compromisos que havia assumit. Podria semblar que es tracta d'una cosa fàcil, potser per una concepció equivocada del que significa heroisme: aquesta paraula no és sinònim de fets extraordinaris o gestes sorprenents, impossibles de realitzar per a una persona normal. Heroisme és practicar les virtuts amb constància i durant un període de temps prou llarg, allà on un està, en allò de tots els dies, en el compliment de les obligacions com a treballador, ciutadà, amic, membre d'una família, etc. Això és el que va fer Isidoro.

Li encantava la seva professió i sabia que Déu el cridava a cercar la santedat en la feina. Per amor a Déu, per exemple, era el primer en arribar al matí a l'oficina, portava amb bon humor i visió sobrenatural els disgustos i les injustícies que produïen alguns dels seus caps, buscava fer-ho tot amb competència

professional, s'esforçava per ser amable en el tracte amb els altres, era conegut el seu sentit de justícia i la seva proximitat amb els obrers que treballaven sota la seva direcció i que sabien, a més, que «amb el senyor Isidoro no es podien fer nyaps», perquè s'assegurava personalment que les feines s'havien fet a consciència. Isidoro va impartir, a més, classes a l'Escola Industrial de Màlaga i els seus alumnes recorden que era sempre pacient i que s'hi podien adreçar per demanar qualsevol explicació, fins i tot podien anar a casa seva. Entre els estudiants «es repetia amb freqüència allò de que era un sant».

Compaginava la feina amb una intensa vida d'oració. Tenia un gran amor a l'Eucaristia, matinalava cada dia per anar a missa i a combregar, col·laborava amb obres assistencials i intentava apropar els amics i col·legues a Déu.

3. Com pot ajudar Isidoro a un treballador del nostre temps?

Pels exemples que acabo de posar, Isidoro es pot proposar com a model per a molts treballadors de la nostra època, tant per a un enginyer o un obrer com per a una mare de família que carrega somrient amb la pluriocupació habitual dels nostres dies. El beat Àlvar del Portillo va conèixer molt bé Isidoro, i d'ell va deixar escrit que havia après a «santificar la feina de cada dia, ordenat i perseverant. Fer amb perfecció, amb amor, les coses petites de cada moment. Isidoro treballava constantment. No crec que ningú pugui dir que l'ha vist perdre el temps. I això no és poca cosa. Però molt més és saber enllaçar aquest esperit laboriós amb una humilitat gens comuna. Isidoro no destorbava mai: [...] treballava silenciosament, humilment, conscient que ni el bé fa soroll ni el soroll fa bé».

Crec que Isidoro també ens dóna exemple de coherència cristiana: no es preocupava pel que pensessin o diguessin altres persones, encara que això portés problemes o dificultats. Una de les seves germanes explica que va tenir un cap que es va oposar a un ascens laboral per a Isidoro amb el plantejament de l'objecció següent: «Quina classe d'enginyer és aquest que va a missa cada dia!».

4. Actualment hi ha persones amb devoció a Isidoro? Com el van conèixer?

Isidoro va morir fa setanta-tres anys. Viuen poques persones que l'hagin conegut personalment. Tanmateix, fins i tot abans de morir, els qui el van tractar van difondre la persuasió de la santedat d'Isidoro. Així va anar-ne creixent la fama de santedat, que s'ha anat estenent ràpidament entre persones de molts països, de totes les edats i condicions socials. Per

exemple: un religiós que el va conèixer molt bé, fra José López Ortiz, en ser nomenat bisbe va demanar un tros de l'anell que portava Isidoro per fondre'l com a relíquia al seu propi anell episcopal.

Moltes persones acudeixen a la intercessió d'Isidoro per obtenir de Déu gràcies i favors i, alguna vegada, veritables miracles. A la postulació han arribat més de 5.000 relacions signades de favors atribuïts a la seva intercessió. Són d'allò més variades, i es refereixen a les mil incidències que es presenten en la vida ordinària de qualsevol persona. No falten, sens dubte, enginyers i persones d'altres professions afins que s'adrecen a Isidoro com a col·lega, per demanar-li ajuda en la solució de problemes de la seva especialitat. Molts també acudeixen a ell com al «seu enginyer», cada vegada que es troben davant d'una dificultat tècnica, com és, per exemple, fer funcionar un

ordinador que es resisteix a posar-se en marxa. Però Isidoro no es limita a intercedir en l'àmbit de la tècnica: està disposat a ajudar en tot el que faci falta.

A més, en els últims deu anys s'han imprès uns 390.000 exemplars de l'estampa per a la devoció privada — no només en els idiomes occidentals, sinó també en altres com l'àrab, el cebuà, el xinès, el japonès i el tagal— i s'han editat uns 300.000 exemplars del full informatiu.

Amb tot això vull dir que hi ha moltes persones que consideren que Isidoro és al cel i el donen a conèixer al seu voltant com a model i mediador per aconseguir ajuda de Déu.

5. Perquè l'Església pugui declarar beata una persona, és necessari comprovar que mitjançant la seva intercessió s'ha aconseguit un

miracle. S'atribueix algun favor miraculós a Isidoro?

La postulació té notícia de diversos possibles miracles atribuïts a la intercessió d'Isidoro. Un exemple és el de la curació d'un jove sacerdot que, després d'una sèrie d'atacs de tos, acompanyats d'expectoració sanguinolenta, va ser ingressat d'urgència a l'hospital, on li van diagnosticar un possible càncer i li van indicar que s'havia d'operar per determinar la naturalesa del tumor i, si era possible, procedir a la seva resecció. El sacerdot es va encomanar a la intercessió d'Isidoro, a qui li va demanar la curació. També diverses persones van començar a resar per la seva salut, recorrent a la mediació Isidoro. Durant l'operació, després d'explorar el pulmó dret i examinar el mediastí, el cirurgià no va trobar cap lesió o alteració: no hi havia rastre de la

massa nodular. El sacerdot estava completament curat.

Convido les persones que tenen devoció a Isidoro i als qui el coneixen ara, gràcies a la notícia d'aquest nou pas cap a la seva beatificació, a demanar favors i miracles a través de la seva intercessió.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/entrevista-
al-postulador-de-la-causa-disidoro-
zorzano/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/entrevista-al-postulador-de-la-causa-disidoro-zorzano/) (07/08/2025)